

STEPHENIE
MEYER

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
160 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
....
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ

Ο ήλιος του μεσονυκτίου

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο ήλιος του μεσονυκτίου**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Midnight Sun

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Dave Caplan και Gail Doobinin

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΕΛΙΔΑΣ ΤΙΤΛΟΥ: Έρως και Ψυχή, Antonio Canova. The State Hermitage Museum, Αγία Πετρούπολη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Stephenie Meyer, 2020

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, USA.

All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc

© Φωτογραφίας σελίδας τίτλου: The State Hermitage Museum/Vladimir Terebinin

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3637-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3638-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

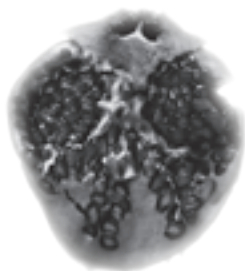
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHENIE
MEYER

Ο ήλιος του μεσονυκτίου

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

Αυτό το βιβλίο αφιερώνεται σε όλους τους αναγνώστες που αποτελούν ένα τόσο ευτυχισμένο κομμάτι της ζωής μου τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Όταν πρωτογνωρίστηκαμε, πολλοί από εσάς ήσασταν νεαροί έφηβοι με λαμπερά μάτια γεμάτα όνειρα για το μέλλον. Ελπίζω στα χρόνια που πέρασαν να έχετε πραγματοποιήσει όλα σας τα όνειρα και να αποδείχτηκαν ακόμα καλύτερα απ' ό,τι φανταζόσασταν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ	11
2. ΑΝΟΙΧΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.....	39
3. ΡΙΣΚΟ.....	71
4. ΟΡΑΜΑΤΑ.....	99
5. ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ	117
6. ΟΜΑΔΑ ΑΙΜΑΤΟΣ.....	153
7. ΜΕΛΩΔΙΑ	183
8. ΦΑΝΤΑΣΜΑ.....	202
9. ΠΟΡΤ ΑΝΤΖΕΛΕΣ	214
10. Η ΘΕΩΡΙΑ	247
11. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.....	274
12. ΕΠΠΛΟΚΕΣ	307
13. ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΕΠΠΛΟΚΗ	330
14. ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ.....	363
15. ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ	381
16. Ο ΚΟΜΠΟΣ	410
17. ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ	426
18. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΡΚΑ.....	477
19. ΣΠΙΤΙ.....	520
20. ΚΑΡΛΑΪΛ	559
21. ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ.....	578

22. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ	624
23. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ.....	652
24. ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ.....	678
25. ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ.....	695
26. ΑΙΜΑ.....	713
27. ΔΟΥΛΕΙΕΣ.....	727
28. ΤΡΕΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ	739
29. ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ	764
ΕΠΙΛΟΓΟΣ: ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ	789
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	820

1. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

ΗΤΑΝ Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΟΥ ΕΥΧΟΜΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΠΟΤΕ να μπορούσα να κοιμηθώ.

Το λύκειο.

Ή μήπως *καθαρήριο* ήταν καταλληλότερη λέξη; Αν υπήρχε τρόπος να εξιλεωθώ για τις αμαρτίες μου, τότε σίγουρα θα βάραινε αρκετά στη ζυγαριά. Η αργία δεν ήταν κάτι που μπορούσα να συνηθίσω – κάθε μέρα μού φαινόταν αφόρητα πιο μονότονη από την προηγούμενη.

Ίσως αυτό να ήταν ο δικός μου ύπνος – αν ο ύπνος ορίζεται ως ένα διάστημα αδράνειας μεταξύ περιόδων δραστηριότητας.

Κάρφωνα το βλέμμα μου στις ρωγμές του σοβά στη γωνία του εστιατορίου, φανταζόμουν ότι σχηματίζουν ανύπαρκτα σχέδια. Ήταν ένας τρόπος να αγνοώ τις φωνές που φλυαρούσαν σαν χείμαρρος στο κεφάλι μου.

Εκατοντάδες από αυτές τις φωνές τις αγνοούσα από βαρεμάρα.

Όσον αφορά το ανθρώπινο μυαλό, τα είχα πια ακούσει όλα και μάλιστα πολλές φορές. Εκείνη τη μέρα σε όλες τις σκέψεις κυριαρχούσε το επουσιώδες δράμα μιας νέας προσθήκης στον μικρό κύκλο των μαθητών. Μπορούσαν να αναστατωθούν με κάτι τόσο μικρό. Είχα δει το νέο πρόσωπο να επαναλαμβάνεται σε κάθε σκέψη, από κάθε οπτική γωνία. Ένα συνηθισμένο ανθρώπινο κορίτσι. Ο ενθουσιασμός για την άφιξή της ήταν κουραστικά προβλέψιμος – ήταν η ίδια αντίδραση που θα είχε μια ομάδα νηπίων αν τους έδειχνες ένα αστραφτερό αντικείμενο. Τα μισά αγόρια – τυφλά σαν πρόβατα – ήδη φαντάζονταν ότι ήταν ερωτευμέ-

να μαζί της μόνο και μόνο επειδή ήταν ένα καινούργιο πρόσωπο. Προσπάθησα ακόμα περισσότερο να τους αγνοήσω.

Μόνο τέσσερις φωνές προσπαθούσα να μην ακούω, από διακριτικότητα και όχι από αποστροφή: της οικογένειάς μου, των δύο κοριτσιών και των δύο αγοριών που είχαν συνηθίσει τόσο την έλλειψη ιδιωτικότητας παρουσία μου, που σπάνια ανησυχούσαν γι' αυτό. Έκανα ό,τι μπορούσα. Προσπαθούσα να μην ακούω, αν μπορούσα.

Όσο και να προσπαθούσα βέβαια... ήξερα.

Η Ρόζαλι, ως συνήθως, σκεφτόταν τον εαυτό της – το μυαλό της ήταν μια στάσιμη λίμνη με ελάχιστες εκπλήξεις. Είχε δει την αντανάκλασή της στα γυαλιά κάποιου και σκεφτόταν την τελειότητά της. Κανενός τα μαλλιά δεν πλησίαζαν περισσότερο το χρώμα του αληθινού χρυσού, κανενός το σώμα δεν έμοιαζε τόσο τέλεια με κλεψύδρα, κανενός το πρόσωπο δεν ήταν τόσο άψογα, συμμετρικά οβάλ. Δε σύγκρινε τον εαυτό της με τους ανθρώπους γύρω της – η σύγκριση θα ήταν αστεία, παράλογη. Σκεφτόταν άλλους σαν εμάς, κανέναν όμως δεν την έφτανε.

Η συνηθισμένη ανέμελη έκφραση του Έμετ έκρυβε τον εκνευρισμό του. Ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, περνούσε το τεράστιο χέρι του μέσα από τις εβένινες μπούκλες του, στριφογυρνώντας τα μαλλιά του ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ήταν ακόμα σκασμένος από την ήττα του στο χθεσινοβραδινό ματς πάλης με τον Τζάσπερ. Θα χρειαζόταν να επιστρατεύσει όλη την, ομολογουμένως περιορισμένη, υπομονή του για να περιμένει ως το τέλος του σχολείου και να σχεδιάσει τη ρεβάνς. Όταν άκουγα τις σκέψεις του Έμετ, δεν ένιωθα ποτέ ότι εισβάλλω κάπου, αφού δε σκεφτόταν ποτέ κάτι που δε θα έλεγε φωναχτά ή δε θα έκανε. Ίσως να ένιωθα ενοχές που διάβαζα τις σκέψεις των άλλων μόνο και μόνο επειδή ήξερα ότι εκεί υπήρχαν πράγματα τα οποία δε θα ήθελαν να ξέρω. Αν το μυαλό της Ρόζαλι ήταν μια στάσιμη λίμνη, το μυαλό του Έμετ ήταν μια λίμνη χωρίς καμία σκιά, με διάφανα κρυστάλλινα νερά.

Όσο για τον Τζάσπερ... υπέφερε. Έπνιξα έναν αναστεναγμό.

Έντονα. Η Άλις με φώναξε νοητά και μου τράβηξε αμέσως την προσοχή.

Ήταν σαν να με φώναζε δυνατά. Χαιρόμουν που το όνομά

μου δεν ήταν πια τις μόδας τις τελευταίες δεκαετίες – παλιότερα ήταν πολύ εκνευριστικό γιατί κάθε φορά που κάποιος σκεφτόταν κάποιον Έντουαρντ το κεφάλι μου γύριζε αυτόματα προς το μέρος του.

Αυτή τη φορά δε γύρισα το κεφάλι. Με την Άλις ήμασταν καλοί σε αυτές τις μυστικές συνομιλίες. Πολύ σπάνια μας καταλάβαινε κάποιος. Εγώ κράτησα το βλέμμα καρφωμένο στις ρωγμές του τοίχου.

Πώς είναι; με ρώτησε.

Συνοφρυώθηκα, ίσα ίσα μια ελάχιστη αλλαγή στο σφίξιμο των χειλιών μου. Τίποτα που θα μπορούσε να βάλει τους άλλους σε υποψίες. Θα μπορούσα άνετα να είμαι συνοφρυωμένος από βαρεμάρα.

Ο Τζάσπερ είχε μείνει πολλή ώρα ακίνητος. Δε μιμούνταν τις ανθρώπινες συνήθειες όπως έπρεπε να κάνουμε όλοι μας για να μην ξεχωρίζουμε, όπως έκανε ο Έμετ με τα μαλλιά του, η Ρόζαλι, που έβαζε μία το ένα πόδι πάνω στο άλλο και μία το άλλο, η Άλις, που χτυπούσε ρυθμικά τα δάχτυλά της στο τραπέζι, ή εγώ, που κουνούσα το κεφάλι μου, κι ας ήταν μόνο και μόνο για να καρφώσω το βλέμμα σε κάποιο άλλο σημείο του τοίχου. Ο Τζάσπερ έμοιαζε σαν παράλυτος, το λεπτό κορμί του στητό σαν καλάμι, ακόμα και τα μελί μαλλιά του έδειχναν να μην κουνιούνται από τον αέρα που έμπαινε από τους αεραγωγούς.

Η νοητή φωνή της Άλις ήταν αγχωμένη τώρα και είδα στο μυαλό της ότι κοιτούσε τον Τζάσπερ με το πλάι των ματιών της. *Υπάρχει κάποιος κίνδυνος;* Προσπάθησε να δει στο άμεσο μέλλον, προσπερνώντας εκατοντάδες εικόνες μονοτονίας για να βρει τον λόγο για το συνοφρύωμά μου. Ακόμα και καθώς το έκανε αυτό, θυμήθηκε να βάλει τη μικροσκοπική γροθιά της κάτω από το πεταχτό της σαγόνι και να ανοιγοκλείνει τα μάτια της σε τακτά διαστήματα. Τίναξε μια τούφα από τα κοντά, ατίθασα μαύρα μαλλιά που έπεφταν στα μάτια της.

Γύρισα αργά το κεφάλι μου στ' αριστερά, σαν να κοιτούσα τα τούβλα του τοίχου, αναστέναξα και μετά γύρισα πάλι δεξιά, ξανά προς τις ρωγμές στο ταβάνι. Οι άλλοι θα υπέθεταν ότι το έπαιζα θνητός. Μόνο η Άλις ήξερε ότι κουνούσα το κεφάλι μου αρνητικά.

Η Άλεις χαλάρωσε. *Να μου το πεις, αν χειροτερέψουν τα πράγματα.*

Κούνησα μόνο τα μάτια μου, μία προς το ταβάνι από πάνω μας και ξανά προς τα κάτω.

Σ' ευχαριστώ.

Ευτυχώς, δεν ήταν ανάγκη να απαντήσω κάτι δυνατά. Τι να έλεγα; *Ευχαρίστησή μου;* Δεν ήταν σε καμία περίπτωση. Δεν απολάμβανα το να παρακολουθώ τις δυσκολίες του Τζάσπερ. Ήταν πραγματικά απαραίτητο να πειραματιζόμαστε έτσι; Δε θα ήταν πιο ασφαλές να παραδεχτούμε ότι ίσως να μην κατάφερε ποτέ να δαμάσει τη δίψα του όπως οι υπόλοιποι και να μην τον σπρώχνουμε στα όριά του; Γιατί να φλερτάρουμε με την καταστροφή;

Είχαν περάσει δύο εβδομάδες από την τελευταία μας εξόρμηση για κυνήγι. Δεν ήταν αφόρητα δύσκολο χρονικό διάστημα για εμάς τους υπόλοιπους. Λίγο άβολο κάποιες φορές – όταν κάποιος άνθρωπος περνούσε πολύ κοντά μας, αν ο άνεμος έπνεε προς λάθος κατεύθυνση. Αλλά οι άνθρωποι πολύ σπάνια περνούσαν τόσο κοντά μας. Το ένστικτό τους τους έλεγε αυτό που το μυαλό τους δε θα μπορούσε ποτέ να χωρέσει: ήμασταν ένας κίνδυνος που έπρεπε να αποφεύγουν.

Και ο Τζάσπερ αυτή τη στιγμή ήταν πολύ επικίνδυνος.

Δε συνέβαινε συχνά, αλλά κάθε τόσο με ξάφνιαζε η άγνοια των ανθρώπων γύρω μας. Την είχαμε συνηθίσει όλοι τόσο πολύ, την περιμέναμε πάντα, αλλά καμιά φορά φαινόταν ακόμα πιο χτυπητή απ' ό,τι συνηθώς. Κανείς δε μας πρόσεχε, να αράζουμε στο φθαρμένο τραπέζι της καφετέριας, αν και μια αγέλη τίγρεις ξαπλωμένες νωχελικά στις θέσεις μας θα ήταν λιγότερο θανατηφόρες από εμάς. Το μόνο που έβλεπαν ήταν πέντε άτομα με ιδιαίτερη εμφάνιση, με όψη αρκετά ανθρώπινη. Ήταν δύσκολο να φανταστώ πώς επιβίωναν με τόσο θαμπές αισθήσεις.

Εκείνη τη στιγμή, ένα μικροκαμωμένο κορίτσι σταμάτησε στην άκρη του πιο κοντινού τραπεζιού στο δικό μας για να μιλήσει σε μια φίλη της. Τίναξε τα κοντά ξανθά μαλλιά της και πέρασε ανάμεσα τους τα δάχτυλά της. Οι ανεμιστήρες έστειλαν προς το μέρος μας τη μυρωδιά της. Είχα συνηθίσει το πώς με έκανε να νιώθω αυτή η μυρωδιά – ένας ξερός πόνος στον λαιμό, ένα κενό τρα-

βηγμα στο στομάχι, το αυτόματο σφίξιμο των μυών, η έκχυση δηλητηρίου στο στόμα μου.

Ήταν όλα αρκετά φυσιολογικά και συνήθως ήταν εύκολο να τα αγνοήσω. Τώρα μου ήταν πιο δύσκολο, με τις αντιδράσεις πιο έντονες, διπλάσιες καθώς παρακολουθούσα τον Τζάσπερ.

Ο Τζάσπερ άφηνε τη φαντασία του να καλπάσει. Το φανταζόταν – φανταζόταν να σηκώνεται από τη θέση του δίπλα στην Άλις και να πηγαίνει δίπλα στο κορίτσι. Σκεφτόταν ότι σκύβει κοντά της σαν να ήθελε να της ψιθυρίσει κάτι στο αυτί και ότι άφηνε τα χεῖλιά του να χαϊδέψουν την καμπύλη του λαιμού της. Φανταζόταν πώς θα ένιωθε στο στόμα του τον καυτό παλμό της ανάσας της κάτω από το λεπτό της δέρμα...

Κλότσησα την καρέκλα του.

Με κοίταξε στα μάτια, με τα μαύρα του μάτια γεμάτα θυμό για ένα δευτερόλεπτο και μετά χαμήλωσε το κεφάλι. Άκουγα στο μυαλό του την ντροπή να μάχεται με την επιθυμία του να επαναστατήσει.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε.

Εγώ απλώς ανασήκωσα τους ώμους.

«Δε θα έκανες κάτι», του μουρμούρισε καθησυχαστικά η Άλις. «Το ξέρω».

Πάλεψα να καταπνίξω την έκφραση που θα προόδιε το ψέμα της. Έπρεπε να είμαστε μαζί η Άλις κι εγώ. Δεν ήταν εύκολο να είμαστε τα φρικιά ανάμεσα σε κάποιους που ήταν ήδη φρικιά. Προστατεύαμε τα μυστικά ο ένας του άλλου.

«Βοηθάει κάπως, αν τους σκεφτείς ως άτομα», πρότεινε η Άλις και η ψιλή, μελωδική φωνή της ήταν πολύ γρήγορη για να την πιάσουν τα ανθρώπινα αυτιά, αν τύχαινε να περνάει κάποιος από δίπλα και να την ακούσει. «Τη λένε Γουίτνι. Έχει μια μικρή αδελφούλα που τη λατρεύει. Η μητέρα της κάλεσε την Έσμι σ' εκείνο το πάρτι στον κήπο τους, θυμάσαι;»

«Ξέρω ποια είναι», απάντησε κοφτά ο Τζάσπερ. Γύρισε το κεφάλι του και κάρφωσε το βλέμμα του σε ένα από τα μικρά παράθυρα που υπήρχαν κάτω από το γείσωμα στη μεγάλη αίθουσα. Το ύψος του έδωσε τέλος στην κουβέντα.

Απόψε θα έπρεπε να βγει για κυνήγι. Ήταν γελοίο να ρισκά-

ρει έτσι, να προσπαθεί να δοκιμάσει τις δυνάμεις του, να χτίσει την αντοχή του. Ο Τζάσπερ θα έπρεπε να δεχτεί απλώς τις αδυναμίες του και να συμπεριφέρεται ανάλογα με αυτές.

Η Άλιν αναστέναξε αθόρυβα και σηκώθηκε παίρνοντας τον δίσκο με το φαγητό –την επίφαση της κανονικότητάς της– μαζί της και τον άφησε ήσυχο. Καταλάβαινε ότι αρκετά τον είχε ξαλίσει. Παρόλο που η Ρόζαλι και ο Έμετ ήταν πιο εκδηλωτικοί στη σχέση τους, η Άλιν και ο Τζάσπερ ήξεραν όχι μόνο τις δικές τους ανάγκες αλλά και αυτές του άλλου. Σαν να μπορούσαν κι εκείνοι να διαβάζουν τη σκέψη – αλλά μόνο μεταξύ τους.

Έντοναρντ.

Αντανακλαστική αντίδραση. Γύρισα στο άκουσμα του ονόματός μου, αν και δεν το είχε πει κάποιος φωναχτά, το είχε απλώς σκεφτεί.

Τα μάτια μου συναντήθηκαν για μισό δευτερόλεπτο με δυο μεγάλα καστανά-σοκολατί ανθρώπινα μάτια σε ένα λευκό πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς. Το ήξερα αυτό το πρόσωπο, αν και δεν το είχα ξαναδεί ο ίδιος πριν από εκείνη τη στιγμή. Ήταν στις σκέψεις όλων σχεδόν των θνητών σήμερα. Η καινούργια μαθήτριά, η Ιζαμπέλα Σουάν. Η κόρη του διοικητή της τοπικής αστυνομίας, που ήρθε να μείνει εδώ εξαιτίας κάποιας αλλαγής στο καθεστώς της κηδεμονίας της. Μπέλα. Διόρθωνε όλους όσοι χρησιμοποιούσαν ολόκληρο το όνομά της.

Γύρισα από την άλλη, βαριεστημένα. Μου πήρε μόλις ένα δευτερόλεπτο για να καταλάβω ότι δεν ήταν αυτή που είχε σκεφτεί το όνομά μου.

Φυσικά έχει ήδη ερωτευτεί τους Κάλεν, άκουσα την πρώτη σκέψη να συνεχίζεται.

Τώρα αναγνώρισα τη «φωνή».

Ήταν η Τζέσικα Στάνλεϊ... καιρό είχε να με ξαλίσει με την εσωτερική της φλυαρία. Πόση ανακούφιση είχα νιώσει όταν είχε επιτέλους ξεπεράσει την παράλογη εμμονή της μαζί μου. Ήταν σχεδόν αδύνατον να ξεφύγω από την αδιάκοπη, γελοία ονειροπόλησή της. Ευχόμουν πραγματικά να μπορούσα να της εξηγήσω ακριβώς τι θα συνέβαινε αν τα χεϊλ μου, και τα δόντια που κρύβονταν πίσω τους, την είχαν πλησιάσει. Αυτό θα έκοβε τις εκνευ-

ριστικές φαντασιώσεις της στα σίγουρα. Η σκέψη της αντίδρασής της με έκανε σχεδόν να χαμογελάσω.

Ασ' τη να ονειρεύεται, συνέχισε να σκέφτεται η Τζέσικα. *Δεν είναι και τόσο όμορφη. Δεν καταλαβαίνω γιατί την καρφώνει έτσι ο Έρικ... και ο Μάικ.*

Με το τελευταίο όνομα η καρδιά της χτύπησε πιο δυνατά. Η νέα της εμμονή, ο γενικώς δημοφιλής Μάικ Νιούτον, αγνοούσε τελειώς την ύπαρξή της. Προφανώς όμως δεν αγνοούσε το καινούργιο κορίτσι. Άλλο ένα παιδί που ήθελε να πιάσει το γυαλιστερό αντικείμενο. Αυτό πρόσθετε μια σκιά ζήλιας στις σκέψεις της Τζέσικα, αν και εξωτερικά ήταν φιλική με τη νεοφερμένη καθώς της εξηγούσε αυτά που γνώριζαν οι περισσότεροι για την οικογένειά μου.

Σήμερα όλοι κοιτάνε κι εμένα, σκέφτηκε αντάρεσκα η Τζέσικα. *Χαίρομαι που η Μπέλα είναι μαζί μου σε δυο μαθήματα. Βάζω στοίχημα ότι ο Μάικ θα με ρωτήσει...*

Προσπάθησα να μπλοκάρω την ανούσια φλυαρία της πριν με τρελάνουν οι λεπτομέρειες της ασήμαντης ζωής της.

«Η Τζέσικα Στάνλεϊ μεταφέρει στο καινούργιο κορίτσι τα άπλυτα της συμμορίας των Κάλεν», μουρμούρισα στον Έμετ για αντιπερισπασμό.

Γέλασε πνιχτά. *Ελπίζω να είναι αρκετά γλαφυρή*, σκέφτηκε.

«Μπα, δεν έχει καθόλου φαντασία, θα έλεγα. Ούτε τόσο δα σκάνδαλο. Ούτε τόση δα φρίκη. Για να πω την αλήθεια, έχω απογοητευτεί λίγο».

Και το καινούργιο κορίτσι; Είναι εξίσου απογοητευτικό;

Αφουγκράστηκα για να ακούσω τι άποψη είχε το νεοφερμένο κορίτσι για την ιστορία της Τζέσικα. Τι έβλεπε όταν κοιτούσε την παράξενη, χλωμή σαν κιμωλία οικογένεια που απέφευγαν όλοι οι υπόλοιποι;

Ήταν δική μου ευθύνη να μάθω την αντίδρασή της. Κρατούσα τσίλιες... δεν μπορώ να σκεφτώ καλύτερη έκφραση... για την οικογένειά μου. Για να μας προστατέψω. Αν υποψιαζόταν ποτέ κανείς κάτι, θα μπορούσα να τους προειδοποιήσω όλους και να υποχωρήσουμε ανώδυνα. Καμιά φορά συνέβαινε... κάποιος θνητός με πολύ ζωνρή φαντασία μάς ταύτιζε με τους ήρωες κάποιου βι-

βλίου ή ταινίας. Συνήθως έπεφτε έξω αλλά ήταν καλύτερο να μετακομίσουμε παρά να ρισκάρουμε εξονυχιστική έρευνα. Σπάνια, πραγματικά πολύ σπάνια, κάποιος μάντευε σωστά. Δεν του δίνουμε καν την ευκαιρία να εξακριβώσει την υπόθεσή του. Εξαφανιζόμαστε απλώς και δε μέναμε παρά ως μια τρομακτική ανάμνηση.

Αυτό είχε δεκαετίες να συμβεί όμως.

Δεν άκουσα τίποτα, αν και αφουγκράστηκα δίπλα από τον φλύαρο ανούσιο εσωτερικό μονόλογο της Τζέσικα που συνέχιζε να αναβλύζει σαν χείμαρρος. Ήταν λες και δίπλα της δεν καθόταν κανείς. Τι περίεργο. Είχε αλλάξει θέση μήπως το κορίτσι; Απίθανο, μια που η Τζέσικα εξακολουθούσε να της απευθύνει τον λόγο. Σήκωσα το κεφάλι μου και ένιωσα μια ζαλάδα. Το να πρέπει να διπλοτσεκάρω την εσωτερική μου ακοή δεν ήταν κάτι που αναγκαζόμουν να κάνω συχνά – ποτέ, για την ακρίβεια.

Το βλέμμα μου συναντήθηκε και πάλι μ' εκείνα τα μεγάλα καστανά μάτια. Καθόταν ακριβώς στο ίδιο σημείο και εξακολουθούσε να μας κοιτάζει – κάτι φυσικό, φαντάστηκα, εφόσον η Τζέσικα εξακολουθούσε να την κερνάει με τα τοπικά κουτσομπολιά για τους Κάλεν.

Το να μας σκέφτεται θα ήταν εξίσου φυσικό.

Μόνο που δεν άκουγα ούτε ψίθυρο.

Ένα ξεστό, ελκυστικό κοκκίνισμα απλώθηκε στα μάγουλά της καθώς χαμήλωσε το βλέμμα, ντροπιασμένη που ένας άγνωστος την είχε τσακώσει να τον κοιτάζει. Ευτυχώς που ο Τζάσπερ εξακολουθούσε να χαζεύει έξω από το παράθυρο. Δεν ήθελα να σκεφτώ καν τι θα μπορούσε να επιφέρει στον αυτοέλεγχό του αυτή η αυθόρμητη συγκέντρωση του αίματος.

Τα συναισθήματα στο πρόσωπό της ήταν ξεκάθαρα, λες και ήταν σχηματισμένα με λέξεις: έκπληξη, καθώς απορροφούσε χωρίς να το συνειδητοποιεί τα σημάδια των αδιόρατων διαφορών μεταξύ του είδους της και του δικού μας. Περιέργεια, καθώς άκουγε τη διήγηση της Τζέσικα, και κάτι ακόμα... Ενδιαφέρον; Δε θα ήταν πρώτη φορά. Μας έβρισκαν όμορφους αυτοί που ήταν προορισμένοι να γίνουν λεία μας. Τέλος, ντροπή.

Κι όμως, παρόλο που οι σκέψεις της ήταν τόσο ξεκάθαρες στα παράξενα μάτια της... παράξενα επειδή είχαν τόσο βάθος... άκου-

για μόνο σιωπή από το σημείο όπου βρισκόταν. Απλώς... σιωπή.

Ένωσα μια στιγμή ανησυχίας.

Αυτό ήταν κάτι που δεν είχα ξανασυναντήσει ποτέ. Μήπως είχα πάθει κάτι; Ένωθα όπως πάντα όμως. Προσπάθησα πιο έντονα να συγκεντρωθώ και να ακούσω, αναστατωμένος.

Όλες οι φωνές που τόση ώρα έδιωχνα αντήχησαν ξαφνικά εκκωφαντικά στο κεφάλι μου.

...αναρωτιέμαι τι μουσική να ακούει... ίσως να αναφέρω το καινούργιο μου CD... σκεφτόταν ο Μάικ Νιούτον δυο τραπέζια πιο πέρα, με το μυαλό του καρφωμένο στην Μπέλα Σουάν.

Κοίτα πώς την καρφώνει. Δεν του φτάνει που τα μισά κορίτσια στο σχολείο τον θέλουν... Οι σκέψεις του Έρικ Γιόρκι ήταν καυστικές και στρέφονταν επίσης γύρω από το κορίτσι.

...αηδιαστικό. Ούτε διάσημη να ήταν. Ακόμα και ο Έντουαρντ Κάλεν την καρφώνει... Η Λόρεν Μάλορι ζήλευε τόσο, που το πρόσωπό της θα μπορούσε να έχει γίνει κυριολεκτικά πράσινο από ζήλια. Και η Τζέσικα, που την καλοπιάνει σαν να είναι η καινούργια κολλητή της. Γελοίο... Στις σκέψεις της κοπέλας εξακολουθούσε να χύνεται βιτριόλι.

...βάζω στοίχημα ότι όλοι θα την έχουν ρωτήσει. Αλλά θα ήθελα να της μιλήσω. Τι θα ήταν πιο πρωτότυπο; σκεφτόταν η Άσλι Ντόουλινγκ.

...ίσως να είναι στα ισπανικά μου... ευχόταν η Τζουν Ρίτσαρντσον.

...έχω ένα σωρό να κάνω απόψε. Τριγωνομετρία και το τεστ των αγγλικών. Ελπίζω η μαμά... Η Άντζελα Ουέμπερ, ένα κορίτσι που οι σκέψεις του ήταν ασυνήθιστα καλοσυνάτες, ήταν η μόνη στο τραπέζι που δεν είχε μαγευτεί από αυτή την Μπέλα.

Τους άκουγα όλους, κάθε ασήμαντο πράγμα που περνούσε από το μυαλό τους. Τίποτα όμως απολύτως από την καινούργια μαθητρία με τα απατηλά εκφραστικά μάτια.

Αλλά, φυσικά, άκουσα τι είπε το κορίτσι όταν μίλησε στην Τζέσικα. Δε χρειαζόταν να διαβάσω τη σκέψη για να μπορέσω να ακούσω τη χαμηλή, καθαρή φωνή της από την άλλη πλευρά της μακρόστενης αίθουσας.

«Ποιος είναι αυτός με τα καστανοκόκκινα μαλλιά;» την άκου-

σα να ρωτάει, ρίχνοντας άλλη μια κλεφτή ματιά με την άκρη του ματιού της. Έστρεψε γρήγορα το βλέμμα της αλλού, όταν είδε ότι εξακολουθούσα να την κοιτάζω.

Αν είχα προλάβει να σκεφτώ ότι ίσως ο ήχος της φωνής της θα με βοηθούσε να εντοπίσω τη συχνότητα των σκέψεών της, θα απογοητευόμουν αμέσως. Συνήθως, οι σκέψεις των ανθρώπων εκφράζονταν σε παρόμοιο τόνο με τη φυσική τους ομιλία. Αλλά αυτή η σιγανή, ντροπαλή φωνή ήταν άγνωστη και δεν ανήκε σε καμία από τις εκατοντάδες σκέψεις που βούιζαν στην αίθουσα, γι' αυτό ήμουν σίγουρος. Ήταν τελείως καινούργια.

Καλή τύχη, ανόητη! σκέφτηκε η Τζέσικα, πριν απαντήσει στην ερώτηση του κοριτσιού. «Αυτός είναι ο Έντουαρντ. Είναι κούκλος, φυσικά, αλλά μη χάνεις τον καιρό σου. Δε βγαίνει ραντεβού. Προφανώς καμία από εδώ δεν είναι αρκετά όμορφη γι' αυτόν», ξεφύσηξε αποδοκιμαστικά.

Γύρισα το κεφάλι μου για να κρύψω το χαμόγέλο μου. Η Τζέσικα και οι συμμαθήτριάς της δεν είχαν ιδέα πόσο τυχερές ήταν που δεν έβρισκα καμία τους ιδιαίτερα του γούστου μου.

Πέρα από το πρόσκαιρο χαμόγελο, ένιωσα μια παράξενη παρόρμηση, που δεν μπορούσα να την εξιχνιάσω ακριβώς. Είχε να κάνει με τη μοχθηρή χροιά των σκέψεων της Τζέσικα, την οποία δεν μπορούσε να αντιληφθεί το καινούργιο κορίτσι. Ένιωσα μια απίστευτα παράξενη παρόρμηση να μπω ανάμεσά τους και να προσπατέψω την Μπέλα Σουάν από τις σκοτεινές γωνίες του μυαλού της Τζέσικα. Τι παράξενο συναίσθημα. Προσπαθώντας να ανακαλύψω τα κίνητρα πίσω από αυτή την παρόρμηση, κοίταξα ξανά εξεταστικά το καινούργιο κορίτσι, αυτή τη φορά μέσα από τα μάτια της Τζέσικα. Αρκετή προσοχή είχα τραβήξει με το να την κοιτάζω.

Ίσως να ήταν κάποιο ένστικτο προστασίας βαθιά θαμμένο μέσα μου... ο δυνατός να προστατεύει τους αδύνατους. Κατά κάποιον τρόπο, αυτό το κορίτσι έδειχνε πολύ πιο εύθραυστο από τους νέους της συμμαθητές. Το δέρμα της ήταν τόσο διάφανο, που ήταν δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι την προστάτευε καθόλου από τον έξω κόσμο. Μπορούσα να διακρίνω τον ρυθμικό σφυγμό του αίματός της μέσα στις φλέβες της, κάτω από τη διάφανη αραχνοϋφαντη μεμβράνη... Αλλά δεν έπρεπε να εστιάζω εκεί. Ήμουν κα-

λός στη ζωή που είχα επιλέξει αλλά ένιωθα την ίδια δίψα με τον Τζάσπερ και δεν υπήρχε λόγος να μπαίνω σε πειρασμό.

Ανάμεσα στα φρούδια της είχε σχηματιστεί μια αχνή ρυτίδα, την οποία δεν έδειχνε να έχει αντιληφθεί.

Ήταν απίστευτα εκνευριστικό! Μπορούσα να δω ξεκάθαρα ότι της ήταν δύσκολο να βρίσκεται εκεί, να μιλάει με τόσους αγνώστους, να είναι το κέντρο της προσοχής. Καταλάβαινα πόσο ντροπαλή ήταν από τον τρόπο με τον οποίο στήριζε τους εύθραυστους ώμους της, ελαφρώς σκυφτούς, σαν να περίμενε να τη σνομπάρουν από στιγμή σε στιγμή. Κι όμως, μπορούσα μόνο να δω, να νιώσω και να φανταστώ. Δεν άκουγα τίποτα άλλο παρά σιωπή από αυτό το συνηθισμένο θνητό κορίτσι. Δεν άκουγα τίποτα. Γιατί;

«Πάμε;» μουρμούρισε η Ρόζαλι, διακόπτοντας τον ειρμό μου.

Έδωξα το κορίτσι από τη σκέψη μου με κάποια ανακούφιση. Δεν ήθελα να συνεχίσω την αποτυχημένη προσπάθεια... η αποτυχία ήταν κάτι σπάνιο για μένα και ακόμα πιο ενοχλητικό καθώς ήταν τόσο σπάνιο. Δεν ήθελα να φάω κόλλημα με τις κρυφές της σκέψεις μόνο και μόνο επειδή ήταν κρυφές. Χωρίς αμφιβολία, όταν θα τις αποκρυπτογραφούσα –γιατί σίγουρα θα έβρισκα τρόπο να το κάνω–, θα ήταν εξίσου ασήμαντες και αδιάφορες όσο οποιουδήποτε άλλου θνητού. Δε θα άξιζαν καν την προσπάθεια να τις ξεκλειδώσω.

«Λοιπόν, τι λέει, μας φοβάται ήδη η καινούργια ή ακόμα;» ρώτησε ο Έμετ, που ακόμα δεν είχε πάρει απάντηση στην προηγούμενη ερώτησή του.

Ανασήκωσα τους ώμους μου. Δεν τον ενδιέφερε αρκετά για να επιμείνει. Σηκωθήκαμε από το τραπέζι και βγήκαμε από την καφετέρια.

Ο Έμετ, η Ρόζαλι και ο Τζάσπερ υποδύονταν τους τελειόφοιτους. Πήγαν προς τις τάξεις όπου είχαν τα μαθήματά τους. Εγώ έπαιζα τον ρόλο νεαρότερου. Κατευθύνθηκα προς τη Βιολογία της πρώτης, προσπαθώντας να προετοιμαστώ ψυχολογικά για τη βαρεμάρα. Πολύ αμφέβαλλα αν ο κύριος Μπάνερ, ένας άντρας με τελείως μέτριο διανοητικό επίπεδο, θα κατάφερνε να πει κάτι σε αυτό το μάθημα που θα μπορούσε να ξαφνιάσει κάποιον με δύο πτυχία ιατρικής.

Όταν έφτασα στην τάξη, βολεύτηκα στην καρέκλα μου και άπλωσα τα βιβλία μου –διακοσμητικά και αυτά, αφού δεν περιείχαν κάτι

που δε γνώριζα ήδη– στο θρανίο. Ήμουν ο μόνος μαθητής που είχα ένα θρανίο ολοδικό μου. Οι άνθρωποι δεν ήταν αρκετά έξυπνοι για να αντιλαμβάνονται ότι με φοβούνται αλλά το ένστικτο της αυτοσυντήρησής τους ήταν αρκετό για να τους κρατήσει μακριά μου.

Η αίθουσα γέμισε σιγά σιγά καθώς οι μαθητές επέστρεφαν λίγοι λίγοι από το μεσημεριανό διάλειμμα. Ακούμπησα πίσω στην καρέκλα μου και περίμενα να περάσει η ώρα. Ευχήθηκα για άλλη μια φορά να μπορούσα να κοιμηθώ.

Επειδή σκεφτόμουν το καινούργιο κορίτσι, όταν μπήκε στην αίθουσα η Άντζελα Ουέμπερ συνοδεύοντάς την, το όνομά της τρύπωσε στο μυαλό μου.

Η Μπέλα φαίνεται εξίσου ντροπαλή μ' εμένα. Βάζω στοίχημα ότι είναι πολύ δύσκολη μέρα γι' αυτήν. Μακάρι να μπορούσα να πω κάτι... αλλά σίγουρα θα ακουγόταν χαζό.

Ναι! σκέφτηκε ο Μάικ Νιούτον, καθώς γύρισε το κεφάλι του και είδε τα κορίτσια να μπαίνουν στην αίθουσα.

Και πάλι όμως, από το σημείο όπου στεκόταν η Μπέλα Σουάν δε λάμβαναν τίποτα. Το κενό όπου θα έπρεπε να βρίσκονται οι σκέψεις της με αναστάτωνε και με ενοχλούσε.

Κι αν τα έχανα όλα; Κι αν αυτό ήταν το πρώτο σύμπτωμα κάποιου είδους διανοητικής παρακμής;

Πολλές φορές είχα ευχηθεί να μπορούσα να γλιτώσω από την κακοφωνία. Να μπορούσα να είμαι φυσιολογικός – όσο φυσιολογικός γινόταν δηλαδή. Τώρα όμως πανικοβλήθηκα με τη σκέψη και μόνο. Ποιος θα ήμουν χωρίς αυτό που μπορούσα να κάνω; Δεν είχα ξανακούσει ποτέ κάτι τέτοιο. Θα ρωτούσα τον Κάρλαϊλ αν είχε κάτι υπόψη του.

Το κορίτσι διέσχισε τον διάδρομο δίπλα μου και πήγε προς την έδρα του καθηγητή. Η καημένη, η μόνη άδεια θέση ήταν δίπλα μου. Αυτόματα, καθάρισα τη δική της πλευρά του θρανίου και έκανα τα βιβλία μου μια στοίβα. Πολύ αμφέβαλλα αν θα ένιωθε άνετα δίπλα μου. Θα της φαινόταν ατέλειωτο αυτό το εξάμηνο – σε αυτό το μάθημα τουλάχιστον. Ίσως, βέβαια, αν καθόταν δίπλα μου, να μπορούσα να ξετρυπώσω τις σκέψεις της από την κρυψώνα τους... όχι ότι είχα χρειαστεί ποτέ στο παρελθόν φυσική εγγύτητα. Ούτε θα έβρισκα τίποτα αξιόλογο.

Η Μπέλα Σουάν μπήκε μπροστά στη ροή του ζεστού αέρα που ερχόταν προς το μέρος μου από τους αγωγούς του καλοριφέρ.

Η μυρωδιά της με χτύπησε σαν πολιορκητικός κριός, σαν χειροβομβίδα που εξερράγη. Δεν υπάρχει κάποια εικόνα αρκετά βίαιη για να περιγράψω την ένταση του τι μου συνέβη εκείνη τη στιγμή.

Μεταμορφώθηκα ακαριαία. Δεν ήμουν πια ούτε στο ελάχιστο ο άνθρωπος που ήμουν κάποτε. Δεν έμεινε ούτε ίχνος από τα ψήγματα ανθρωπιάς τα οποία είχα καταφέρει να προστατέψω τόσα χρόνια.

Ήμουν ένας κυνηγός. Ήταν το θήραμά μου. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο από την αλήθεια.

Δεν υπήρχε καν η αίθουσα, γεμάτη με τόσους μάρτυρες – στο μυαλό μου ήταν όλοι τους παράπλευρες απώλειες. Το μυστήριο των σκέψεών της ξεχάστηκε τελείως. Οι σκέψεις της δεν είχαν καμία σημασία, αφού δε θα συνεχίζονταν για πολύ ακόμα.

Ήμουν ένας βρικόλακας και εκείνη είχε το πιο γλυκό αίμα που είχα μυρίσει εδώ και πάνω από ογδόντα χρόνια.

Δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι θα μπορούσε να υπάρχει μια τέτοια μυρωδιά. Αν το ήξερα, θα είχα αρχίσει να την αναζητώ εδώ και πολύ καιρό. Θα είχα σαρώσει όλο τον πλανήτη για να τη βρω. Φαντάστηκα τη γεύση...

Η δίψα απλώθηκε καίγοντας τον λαιμό μου σαν φωτιά. Το στόμα μου το ένιωθα στεγνό και ξεραμένο και η φρεσκία ροή του δηλητηρίου δεν έκανε τίποτα για να καταπραΰνει αυτή την αίσθηση. Το στομάχι μου σφίχτηκε από την πείνα, που ήταν αντικατοπτρισμός της δίψας. Οι μύες μου σφίχτηκαν, έτοιμοι να επιτεθούν.

Δεν είχε περάσει ούτε μισό δευτερόλεπτο. Εκείνη βρισκόταν ακόμα στη μέση του βήματος που είχε κάνει τη μυρωδιά της να έρθει προς το μέρος μου.

Καθώς το πόδι της άγγιξε το έδαφος, τα μάτια της γλίστρησαν προς το μέρος μου, μια κίνηση που ξεκάθαρα σκόπευε να κρατήσει κρυφή. Το βλέμμα της συνάντησε το δικό μου και είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη των ματιών της.

Το σοκ του προσώπου που είδα εκεί της έσωσε τη ζωή για λίγα αβέβαια δευτερόλεπτα.

Δε με διευκόλυνε καθόλου. Όταν αντιλήφθηκε την έκφραση στο πρόσωπό μου, το αίμα κύλησε πάλι στα μάγουλά της, χαρίζοντας στο δέρμα της το πιο υπέροχο χρώμα που είχα δει ποτέ. Η μυρωδιά κάλυπτε σαν πυκνή ομίχλη το μυαλό μου. Δεν μπορούσα να σκεφτώ καθαρά. Τα ένστικτά μου οργιάζαν, αντιστέκονταν στον έλεγχο, ασυγκράτητα.

Άρχισε να περπατάει πιο γρήγορα, σαν να είχε νιώσει την ανάγκη να δραπετεύσει. Η βιασύνη της την έκανε αδέξια – σκόνταψε και παραπάτησε προς τα εμπρός, πέφτοντας σχεδόν στο κορίτσι που καθόταν μπροστά μου. Ευάλωτη, αδύναμη. Τι πιο κοινό για έναν άνθρωπο.

Προσπάθησα να εστιάσω στο πρόσωπο που είχα δει να καθρεφτίζεται στα μάτια της, ένα πρόσωπο που αναγνώρισα με αποστροφή. Το πρόσωπο του τέρατος μέσα μου... αυτό που είχα καταπινίξει έπειτα από δεκαετίες κόπου και ασυμβίβαστης πειθαρχίας. Πόσο εύκολα είχε βγει πάλι στην επιφάνεια!

Η μυρωδιά στροβιλίστηκε πάλι γύρω μου και με τύλιξε, σκορπίζοντας τις σκέψεις μου, και με έκανε να τιναχτώ σχεδόν από τη θέση μου.

Μη.

Το χέρι μου πιάστηκε σφιχτά από το θρανίο καθώς προσπάθησα να μείνω καθισμένος στη θέση μου. Το ξύλο δεν άντεξε, φυσικά. Έσπασε και στο χέρι μου έμεινε ένας διαλυμένος ξυλοπολτός, ενώ το σχήμα των δαχτύλων μου χαραχτηκε σε ό,τι είχε απομείνει από το ξύλο.

Να καταστρέψετε τις αποδείξεις. Ήταν ο πιο βασικός κανόνας. Έλιωσα βιαστικά το σχήμα των δαχτύλων μου για να μη φαίνεται και άφησα μόνο μια ακανόνιστη τρύπα και μια στοιβα ροκανίδια στο πάτωμα, τα οποία σκόρπισα με το πόδι.

Να καταστρέψετε τις αποδείξεις. Παράπλευρες απώλειες...

Τώρα ήξερα τι θα συνέβαινε. Το κορίτσι θα έπρεπε να κάτσει δίπλα μου κι εγώ θα έπρεπε να τη σκοτώσω.

Οι αθώοι παρευρισκόμενοι στην αίθουσα, δεκαοχτώ άλλα παιδιά και ένας άντρας, δε θα επιτρεπόταν να φύγουν έπειτα από αυτό που θα έβλεπαν σε λίγο.

Μισόκλεισα τα μάτια με τη σκέψη τού τι έπρεπε να κάνω. Ακό-

μα και στα χειρότερά μου, δεν είχα διαπράξει ποτέ τέτοια κτηνωδία. Δεν είχα ποτέ σκοτώσει ανθρώπους. Και τώρα σχεδίαζα να σκοτώσω είκοσι ταυτόχρονα.

Το πρόσωπο του τέρατος στην αντανάκλασή μου με κορόιδευε.

Παρόλο που ένα κομμάτι μου τραβιόταν με αποστροφή μακριά του, ένα άλλο κομμάτι σχεδίαζε ήδη τα επόμενα βήματα.

Αν σκότωνα πρώτα το κορίτσι, θα είχα μόνο δεκαπέντε με είκοσι δευτερόλεπτα μαζί της πριν αντιδράσουν οι υπόλοιποι στην τάξη. Ίσως λίγο περισσότερο, αν δεν αντιλαμβάνονταν αμέσως τι έκανα. Δε θα είχε χρόνο να ουρλιάξει ή να νιώσει πόνο – δε θα τη σκότωνα με σκληρότητα. Αυτό μπορούσα να το παραχωρήσω στην άγνωστη με το φρικτά θεσπέσιο αίμα.

Μετά όμως θα έπρεπε να τους προλάβω πριν δραπετεύσουν. Για τα παράθυρα δε χρειαζόταν να ανησυχώ, ήταν πολύ ψηλά και μικρά για να φύγει από εκεί κάποιος. Μόνο η πόρτα έμενε, οπότε, αν την μπλόκαρα, θα ήταν παγιδευμένοι.

Θα ήταν πιο αργό και πιο δύσκολο να τους σκοτώσω όλους όσο θα έτρεχαν πανικόβλητοι προκαλώντας χάος. Δεν ήταν ανέφικτο, απλώς θα γινόταν περισσότερη φασαρία. Θα υπήρχε αρκετός χρόνος για ουρλιαχτά. Μπορεί κάποιος να άκουγε... και πάνω σ' εκείνη την τυφλή στιγμή θα αναγκάζομουν να σκοτώσω ακόμα περισσότερους ανθρώπους.

Και το δικό της αίμα θα κρύωνε όσο σκότωνα τους άλλους.

Η μυρωδιά με τιμώρησε, φράζοντας τον λαιμό μου με μια στεγνή λαχτάρα...

Άρα πρώτα θα σκότωνα τους μάρτυρες.

Έκανα τη χαρτογράφηση στο μυαλό μου. Βρισκόμουν στη μέση της αίθουσας, στην τελευταία σειρά από τον πίνακα. Θα εξολόθρευα πρώτα τη δεξιά πλευρά. Μπορούσα να σπάσω τέσσερις ή πέντε λαιμούς το δευτερόλεπτο, όπως υπολόγισα. Δε θα γινόταν φασαρία. Η δεξιά πλευρά θα ήταν η τυχερή... δε θα με περίμενε. Για να φτάσω μέχρι πάνω και να κατέβω από την αριστερή πλευρά, θα χρειαζόμουν το περισσότερο πέντε δευτερόλεπτα για να δώσω τέλος σε κάθε ζωή σε αυτή την αίθουσα.

Αρκετά για την Μπέλα Σουάν να δει, έστω φευγαλέα, τι την περίμενε. Αρκετά για να νιώσει φόβο. Αρκετά, ίσως, αν δεν την

παρέλυε το σοκ, για να βγάλει μια κραυγή. Μια μικρή κραυγή που δε θα έκανε κανέναν να έρθει τρέχοντας.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και η μυρωδιά ήταν σαν φωτιά που έσκιζε τις ξερές μου φλέβες, ανάβλυζε από το στήθος μου και σκέπαζε κάθε λογική για την οποία ήμουν ικανός.

Το τέρας στο κεφάλι μου πανηγύριζε.

Κάποιος στ' αριστερά μου έκλεισε με δύναμη ένα ντοσιέ. Δε σήκωσα καν το κεφάλι για να δω ποιος από τους καταδικασμένους θνητούς ήταν, αλλά η κίνηση έστειλε μια ριπή συνηθισμένου, άοσμου αέρα προς το μέρος μου.

Για ένα σύντομο δευτερόλεπτο μπόρεσα να σκεφτώ καθαρά. Εκείνο το πολύτιμο δευτερόλεπτο είδα δύο πρόσωπα στο μυαλό μου, δίπλα δίπλα.

Το ένα ήμουν εγώ... ή μάλλον αυτός που είχα υπάρξει: το τέρας με τα κόκκινα μάτια που είχε σκοτώσει τόσο πολλούς ανθρώπους, που είχε χάσει το μέτρημα. Εκλογικευμένοι, δικαιολογημένοι φόνοι. Ήμουν ένας δολοφόνος δολοφόνων, φονιάς άλλων, λιγότερο δυνατών τεράτων. Ήταν κάτι σαν σύμπλεγμα του θεού, αυτό το παραδεχόμουν – το να αποφασίζεις σε ποιον άξιζε η θανατική ποινή. Ήταν ένας συμβιβασμός με τον εαυτό μου. Ναι, έπινα ανθρώπινο αίμα αλλά μόνο στη θεωρία. Τα θύματά μου, με τις διάφορες σκοτεινές τους ασχολίες, δεν ήταν περισσότεροι άνθρωποι από μένα.

Το άλλο πρόσωπο ήταν του Κάρλαϊλ.

Τα δύο πρόσωπα δεν είχαν καμία ομοιότητα. Ήταν σαν την πιο φωτεινή μέρα και την πιο σκοτεινή νύχτα.

Δεν υπήρχε λόγος ομοιότητας. Ο Κάρλαϊλ δεν ήταν ο βιολογικός μου πατέρας. Δεν είχαμε κοινά χαρακτηριστικά. Η ομοιότητα στα χρώματά μας ήταν απλώς συνέπεια του τι ήμασταν, όλοι οι βρικόλακες ήταν λευκοί σαν πτώματα. Η ομοιότητα στο χρώμα των ματιών μας ήταν άλλο θέμα... ήταν η αντανάκλαση μιας παρόμοιας επιλογής.

Κι όμως, παρόλο που δεν υπήρχε κάτι που να δικαιολογεί μια ομοιότητα, είχα αρχίσει να φαντάζομαι ότι το πρόσωπό μου είχε αρχίσει να καθρεφτίζει το δικό του, στα εβδομήντα τουλάχιστον περίπου χρόνια που είχα ενστερνιστεί την απόφασή του και είχα

ακολουθήσει τα βήματά του. Τα χαρακτηριστικά μου δεν είχαν αλλάξει αλλά μου φαινόταν τουλάχιστον ότι ίσως λίγο από τη σοφία του είχε σημαδέψει την έκφρασή μου, λίγο από τη συμπόνια του μπορούσε να εντοπιστεί στην καμπύλη των χειλιών μου και ίχνη της υπομονής του υπήρχαν και στα φρύδια μου.

Όλες αυτές οι μικροσκοπικές βελτιώσεις είχαν χαθεί στο πρόσωπο του τέρατος. Μέσα σε λίγα λεπτά δε θα είχε απομείνει από μένα τίποτα που να σηματοδοτεί τα χρόνια που είχα περάσει με τον δημιουργό, τον μέντορά μου, τον πατέρα μου, με την πιο ουσιαστική έννοια της λέξης. Τα μάτια μου θα έλαμπαν κόκκινα σαν του διαβόλου, κάθε ομοιότητα θα χανόταν για πάντα.

Στο μυαλό μου ήξερα ότι τα καλοσυνάτα μάτια του Κάρλαϊλ δε με έκριναν. Ήξερα ότι θα με συγχωρούσε γι' αυτή τη φρικτή μου πράξη. Γιατί με αγαπούσε. Γιατί πίστευε ότι είμαι πολύ καλύτερος απ' ό,τι είμαι πραγματικά.

Η Μπέλα Σουάν έκασε στην καρέκλα δίπλα μου, με κινήσεις απότομες και αμήχανες... από φόβο, χωρίς αμφιβολία... και η μυρωδιά του αίματός της απλώθηκε σαν αναπόδραστο σύννεφο γύρω μου.

Θα αποδείκνυα ότι ο πατέρας μου είχε κάνει λάθος. Ο πόνος που μου προκάλεσε αυτό το γεγονός ήταν σχεδόν εξίσου δυνατός με τη φωτιά στον λαιμό μου.

Τραβήχτηκα μακριά της με αποστροφή – αηδιασμένος με το τέρας που λαχταρούσε να τη σκοτώσει.

Γιατί να έρθει εδώ; Γιατί να υπάρχει καν; Γιατί να καταστρέψει τη λιγοστή γαλήνη που είχα βρει στην ανούσια ζωή μου; Γιατί είχε γεννηθεί αυτή η ενοχλητική θνητή; Θα ήταν η καταστροφή μου.

Γύρισα το πρόσωπό μου μακριά της, καθώς ένα ξαφνικό, τσουχτερό, παράλογο μίσος με κατέκλυσε.

Δεν ήθελα να είμαι το τέρας! Δεν ήθελα να σκοτώσω όλα αυτά τα αθώα παιδιά μέσα στην τάξη! Δεν ήθελα να χάσω όλα όσα είχα κερδίσει από μια ζωή θυσίας και άρνησης!

Δε θα το έκανα.

Δεν μπορούσε να με αναγκάσει να το κάνω.

Η μυρωδιά ήταν το πρόβλημα, η φρικτά ελκυστική μυρωδιά του αίματός της. Αν έβρισκα κάποιον τρόπο να αντισταθώ... αν ερ-

χόταν άλλη μια ριπή καθαρού αέρα να ξεθολώσει το μυαλό μου.

Η Μπέλα Σουάν τίνανε τα μακριά, πυκνά καστανά μαλλιά της προς το μέρος μου.

Ήταν τρελή;

Όχι, καθαρός αέρας δεν υπήρχε πουθενά. Αλλά δεν ήμουν *αναγκασμένος* να αναπνέω.

Σταμάτησα τον αέρα που κυλούσε στα πνευμόνια μου. Η ανακούφιση ήταν ακαριαία, αλλά όχι πλήρης. Είχα ακόμα στο μυαλό μου την ανάμνηση της μυρωδιάς, τη γεύση της στο πίσω μέρος της γλώσσας μου. Δε θα μπορούσα να της αντισταθώ για πολύ.

Κάθε ζωή στην αίθουσα κινδύνευε όσο εκείνη κι εγώ βρισκόμασταν στον ίδιο χώρο. Έπρεπε να το βάλω στα πόδια. Είχα ανάγκη να το βάλω στα πόδια, να φύγω τρέχοντας από τη θερμότητα της δίπλα μου και τον βασανιστικό πόνο της επιθυμίας, αλλά δεν ήμουν σίγουρος εκατό τοις εκατό ότι, αν άφηνα τους μυς μου ελεύθερους για να κουνηθώ, έστω για να σηκωθώ, δε θα ορμούσα για να εκτελέσω τη φρικτή σφαγή που είχα ήδη σχεδιάσει.

Ίσως να κατάφερνα να αντισταθώ για μία ώρα. Θα ήταν αρκετή μία ώρα για να ξαναβρώ την αυτοκυριαρχία μου και να μην επιτεθώ; Αμφέβαλλα αλλά μετά πίεσα τον εαυτό μου να δεσμευτεί. Θα ήταν αρκετή. Θα άντεχα μια ώρα μέχρι να φύγω από αυτή την αίθουσα γεμάτη θύματα που ίσως να μην ήταν ανάγκη να γίνουν θύματα. Αν μπορούσα να αντισταθώ για μία ωρίτσα μόνο.

Ήταν άβολο συναίσθημα, το να πιέζομαι να μην αναπνέω. Το σώμα μου δε χρειαζόταν οξυγόνο αλλά ήταν κάτι ενστικτώδες. Σε καταστάσεις πίεσης βασιζόμουν στην όσφρησή μου περισσότερο απ' ό,τι στις άλλες αισθήσεις. Αυτή μου έδειχνε τον δρόμο στο κυνήγι, αυτή έδινε την πρώτη προειδοποίηση σε περίπτωση κινδύνου.

Δε συναντούσα συχνά κάτι τόσο επικίνδυνο όσο εγώ αλλά η αυτοσυντήρηση ήταν εξίσου ισχυρή στο είδος μου όσο και σε έναν συνηθισμένο άνθρωπο.

Άβολη αλλά ανεκτή. Πιο υποφερτή σίγουρα από το να μυρίζω εκείνη χωρίς να χώνω τα δόντια μου στη φρίνα, λεπτή, διάφανη επιδερμίδα της μέχρι το ζεστό, παλλόμενο...

Μία ώρα! Μόνο μία ώρα. Δεν έπρεπε να σκέφτομαι τη μυρωδιά, τη γεύση.

Το σιωπηλό κορίτσι είχε βάλει τα μαλλιά της ανάμεσά μας και έσκυβε προς τα εμπρός κάνοντάς τα να χύνονται στο ντοσιέ της. Δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό της για να προσπαθήσω να διαβάσω τα συναισθήματα στα καθαρά, βαθιά της μάτια. Προσπαθούσε να μου τα κρύψει; Από φόβο; Ήταν ντροπαλή; Για να κρατήσει τα μυστικά της;

Ο προηγούμενος εκνευρισμός μου για το ότι δεν μπορούσα να διαβάσω τις σκέψεις της ήταν αδύναμος και αδιάφορος σε σύγκριση με την ανάγκη –και το μίσος– που με είχε συνεπάρει τώρα. Μισούσα αυτό το εύθραυστο κορίτσι δίπλα μου, τη μισούσα με όλο το μένος με το οποίο κρατιόμουν από τον παλιό μου εαυτό, την αγάπη μου για την οικογένειά μου, τα όνειρά μου να γίνω κάτι καλύτερο από αυτό που ήμουν. Τη μισούσα, μισούσα το πώς με είχε κάνει να νιώθω... αυτό με βοήθησε κάπως. Ναι, ο εκνευρισμός που είχα νιώσει πριν ήταν αδύναμος, αλλά κι αυτός με είχε βοηθήσει λίγο. Προσπαθούσα να πιαστώ από οποιαδήποτε σκέψη θα μου αποσπούσε την προσοχή από το πόσο ωραία γένση θα είχε...

Μίσος και εκνευρισμός. Ανυπομονησία. Δε θα περνούσε ποτέ αυτή η ώρα;

Και όταν θα τέλειωνε η ώρα, εκείνη θα έφευγε από την αίθουσα. Κι εγώ, τι θα έκανα;

Αν μπορούσα να ελέγξω το τέρας, αν μπορούσα να το κάνω να καταλάβει ότι αυτή η καθυστέρηση θα άξιζε τον κόπο... θα μπορούσα να πάω να της συστηθώ. *Γεια σου, το όνομά μου είναι Έντουαρντ Κάλεν. Μπορώ να σε συνοδεύσω στο επόμενο μάθημά σου;*

Θα έλεγε ναι. Ήταν θέμα ευγένειας. Παρόλο που με φοβόταν ήδη, όπως ήμουν σίγουρος, θα ακολουθούσε τις συμβάσεις και θα ερχόταν μαζί μου. Θα ήταν πολύ εύκολο να την παρασύρω προς άλλη κατεύθυνση. Μια συστάδα δέντρων απλωνόταν σαν δάχτυλο στο πίσω μέρος του πάρκινγκ. Θα της έλεγα ότι είχα ξεχάσει ένα βιβλίο στο αμάξι μου...

Θα πρόσεχε άραγε κανείς ότι ήμουν το τελευταίο άτομο που την είχε δει; Έβρεχε, ως συνήθως. Δυο μαύρα αδιάβροχα που πήγαιναν προς λάθος κατεύθυνση δε θα τραβούσαν και τόσο την προσοχή ούτε θα με πρόδιδαν.

Μόνο που δεν ήμουν ο μόνος μαθητής που την παρατηρούσε σήμερα. Αν και κανείς δεν την έβλεπε με τον ίδιο τρόπο μ' εμένα. Ο Μάικ Νιούτον, συγκεκριμένα, παρακολουθούσε και την παραμικρή της κίνηση καθώς προσπαθούσε να βολευτεί στην καρέκλα της... ένιωθε άβολα τόσο κοντά μου, όπως θα ένιωθε ο καθένας, όπως περίμενα κι εγώ προτού η θεσπέσια μυρωδιά της μου καταστρέψει κάθε ευγενική σκέψη. Ο Μάικ Νιούτον θα το πρόσεχε, αν έφευγα μαζί της από την τάξη.

Αν μπορούσα να αντέξω μία ώρα, θα μπορούσα μήπως να αντέξω και δύο;

Ζάρωσα από την ένταση της δίψας.

Θα γυρνούσε σπίτι μόνη της. Ο διοικητής Σουάν δούλευε οκτώ ώρες τη μέρα. Ήξερα το σπίτι του όπως ήξερα κάθε σπίτι σ' αυτή τη μικροσκοπική πόλη. Το σπίτι του βρισκόταν φωλιασμένο ακριβώς στην άκρη του δάσους και δεν είχαν γείτονες κοντά. Ακόμα και αν προλάβαινε να ουρλιάξει, που δεν υπήρχε περίπτωση, δε θα την άκουγε κανείς.

Αυτός θα ήταν ο σωστός και υπεύθυνος τρόπος να το κάνω. Είχα περάσει περισσότερες από επτά δεκαετίες χωρίς ανθρώπινο αίμα. Αν κρατούσα την ανάσα μου, θα άντεχα δυο ώρες. Και όταν θα την ξεμονάχιαζα, δε θα πάθαινε κανείς άλλος τίποτα. *Και δε θα υπήρχε λόγος να το κάνεις βιαστικά*, συμφώνησε το τέρας μέσα μου.

Ήταν σοφιστεία να σκέφτομαι πως το να σώσω τους δεκαεννιά ανθρώπους που βρίσκονταν στην τάξη, με πολλή προσπάθεια και υπομονή, θα με έκανε λιγότερο τέρας που θα σκότωνα αυτό το αθώο κορίτσι.

Αν και τη μισούσα, είχα πλήρη αντίληψη πόσο άδικο ήταν το μίσος μου. Ήξερα ότι αυτός που πραγματικά μισούσα ήταν ο εαυτός μου. Και θα μας μισούσα και τους δύο πολύ περισσότερο όταν θα τη σκότωνα.

Κατάφερα να αντέξω μία ώρα με αυτόν τον τρόπο – με το να φαντάζομαι τους καλύτερους τρόπους να τη σκοτώσω. Προσπαθούσα να μη φαντάζομαι την ίδια την πράξη. Αυτό ίσως θα ήταν υπερβολικά ριψοκίνδυνο για την αυτοσυγκράτησή μου. Οπότε επικεντρώθηκα στη στρατηγική, τίποτα περισσότερο.

Κάποια στιγμή, προς το τέλος της ώρας πια, μου έριξε μια κλε-

φτή ματιά πίσω από το τείχος των μαλλιών της. Ένιωθα το άδικο μίσος να αναβλύζει προς το μέρος της καθώς της ανταπέδωσα το βλέμμα – το είδα να αντανακλάται στα φοβισμένα της μάτια. Το αίμα έβαψε πάλι τα μάγουλά της πριν προλάβει να κρυφτεί πίσω από τα μαλλιά της και παραλίγο να καταρρεύσω.

Ευτυχώς, χτύπησε το κουδούνι. Μας έσωσε κυριολεκτικά – πόσο κλισέ! Εκείνη, από τον θάνατο. Εμένα, έστω για λίγη ώρα, από το να γίνω το εφιαλτικό πλάσμα που φοβόμουν και μισούσα.

Τώρα έπρεπε να σηκωθώ.

Ακόμα και βάζοντας όλη μου την προσοχή σε αυτή την τόσο απλή πράξη, δεν μπορούσα να περπατήσω όσο αργά ήθελα. Τινάχτηκα σαν βέλος από την αίθουσα. Αν με έβλεπε κανείς προσεκτικά, μπορεί να υποπτευόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με την έξοδό μου. Κανείς όμως δε μου έδινε σημασία. Οι σκέψεις όλων εξακολουθούσαν να στρέφονται γύρω από το κορίτσι που ήταν καταδικασμένο να πεθάνει σε λιγότερο από μία ώρα.

Κρύφτηκα στο αυτοκίνητό μου.

Δεν ήθελα να σκέφτομαι ότι έπρεπε να κρύβομαι. Ακουγόταν τόσο δειλό. Δεν είχα όμως αρκετή αυτοπειθαρχία για να μείνω ανάμεσα στους ανθρώπους εκείνη τη στιγμή. Είχα δώσει τόση έμφαση στο να προσπαθώ να μη σκοτώσω μία από αυτούς, που δε μου είχαν μείνει δυνάμεις για να αντισταθώ στους υπόλοιπους. Και θα ήταν τελείως κρίμα. Αν ήταν να υποκύψω στο τέρας, τουλάχιστον έπρεπε να αξίζει τον κόπο.

Έβαλα ένα CD που συνήθως με ηρεμούσε αλλά δε με βοήθησε και πολύ. Όχι, αυτό που με βοήθησε περισσότερο ήταν ο δροσερός, υγρός αέρας που έμπαινε μαζί με το ψιλόβροχο από το ανοιχτό παράθυρο. Αν και μπορούσα να θυμηθώ τη μυρωδιά της Μπέλα Σουάν με απόλυτη ακρίβεια, αυτός ο καθαρός αέρας ήταν λες και μου ξέπλενε το σώμα από την αρρώστια της.

Ένιωθα ξανά λογικός. Μπορούσα να σκεφτώ. Και μπορούσα να αντισταθώ. Μπορούσα να αντισταθώ σε αυτό που δεν ήθελα να γίνω.

Δεν ήταν ανάγκη να πάω σπίτι της. Δεν είχα ανάγκη να τη σκοτώσω. Προφανώς, ήμουν ένα λογικό, σκεπτόμενο ον και είχα επιλογή. Πάντα έχεις επιλογή.

Δεν ένιωθα έτσι όσο ήμασταν στην αίθουσα αλλά τώρα ήμουν μακριά της.

Δεν ήταν ανάγκη να απογοητεύσω τον πατέρα μου. Δεν ήταν ανάγκη να προκαλέσω στη μητέρα μου άγχος, ανησυχία... πόνο. Ναι, θα πλήγωνε και τη θετή μου μητέρα αυτό. Και ήταν τόσο ευγενική, τόσο τρυφερή και γεμάτη αγάπη. Το να πληγώσεις ένα άτομο σαν την Έσμι ήταν πραγματικά ασυγχώρητο.

Ίσως, αν απέφευγα αυτό το κορίτσι πολύ πολύ προσεκτικά, δε θα υπήρχε λόγος να αλλάξει η ζωή μου. Είχα βάλει τα πράγματα σε μία σειρά, και μου άρεσε. Γιατί να αφήσω ένα εκνευριστικό, αν και πεντανόστιμο, τιποτένιο κορίτσι να μου τα χαλάσει;

Τι ειρωνικό που νωρίτερα ήθελα να προστατέψω αυτό το κορίτσι από την ευτελή, ακίνδυνη απειλή των μοχθηρών σκέψεων της Τζέσικα Στάνλεϊ. Ήμουν το τελευταίο άτομο που θα έπρεπε να θεωρείται σωτήρας της Ιζαμπέλα Σουάν. Δε θα χρειαζόταν ποτέ περισσότερη προστασία απ' οτιδήποτε άλλο απ' ό,τι θα χρειαζόταν από μένα.

Πού ήταν η Άλις; Ξαφνικά τη σκέφτηκα. Δε με είχε δει να σκοτώνω το κορίτσι με εκατό διαφορετικούς τρόπους; Γιατί δεν είχε έρθει να με βοηθήσει; Να με σταματήσει ή να με βοηθήσει να σβήσουμε τα ίχνη, όποιο από τα δύο μπορούσε; Ήταν τόσο απορροφημένη με τα προβλήματα του Τζάσπερ, που της είχε ξεφύγει αυτή η πολύ πιο φορική πιθανότητα; Ή μήπως ήμουν πιο δυνατός απ' ό,τι πίστευα; Μήπως δε θα της έκανα τίποτα τελικά;

Όχι. Ήξερα ότι δεν ήταν αλήθεια. Η Άλις μάλλον ήταν πολύ απορροφημένη από τον Τζάσπερ.

Έψαξα προς την κατεύθυνση όπου ήξερα ότι θα βρίσκεται η αδελφή μου, προς το μικρό κτίριο στο οποίο έκαναν τα Αγγλικά. Δε χρειάστηκα πολλή ώρα για να εντοπίσω την οικεία της «φωνή». Και είχα δίκιο. Κάθε της σκέψη ήταν κατειλημμένη από τον Τζάσπερ, παρακολουθούσε τις μικρές επιλογές του με εξοντωτική ακρίβεια.

Ευχήθηκα να μπορούσα να ζητήσω τη συμβουλή της αλλά ταυτόχρονα χαιρόμουν που δεν ήξερε τι ήμουν ικανός να κάνω. Ένιωσα ένα καινούργιο κάψιμο να διαπερνάει το σώμα μου – το κάψιμο της ντροπής. Δεν ήθελα να το μάθει κανείς τους.

Αν μπορούσα να αποφύγω την Μπέλα Σουάν, αν κατάφερα να μην τη σκοτώσω –ακόμα και με τη σκέψη αυτή το τέρας μέσα μου σπαρταρούσε και γύμνωνε τα δόντια του οργισμένο–, τότε κανείς δε θα μάθαινε τίποτα. Αν μπορούσα να μείνω μακριά από τη μυρωδιά της...

Δεν υπήρχε λόγος να μην προσπαθήσω τουλάχιστον. Θα έκαμα μια καλή επιλογή. Θα προσπαθούσα να γίνω αυτό που νόμιζε ο Κάρλαϊλ ότι ήμουν.

Η τελευταία ώρα του σχολείου είχε σχεδόν φτάσει. Αποφάσισα να βάλω αμέσως σε δράση το καινούργιο μου σχέδιο. Καλύτερα από το να κάθομαι στο πάρκινγκ, όπου μπορεί να περνούσε δίπλα μου και να τα χαλούσε όλα. Ένωσα και πάλι το αδικαιολόγητο μίσος για το κορίτσι.

Διέσχισα βιαστικά –ίσως υπερβολικά γρήγορα, αλλά ευτυχώς δεν υπήρχαν μάρτυρες– το μικρό προαύλιο μέχρι τη γραμματεία.

Ήταν άδεια εκτός από τη γραμματέα, η οποία δεν αντιλήφθηκε την αθόρυβη είσοδό μου.

«Κυρία Κόουπ;»

Η γυναίκα με τα αφύσικα κόκκινα μαλλιά σήκωσε το κεφάλι της και έδειξε να ξαφνιάζεται. Πάντα τους προκαλούσαμε έκπληξη, ήταν σαν μικρά σημάδια που δεν καταλάβαιναν, όσες φορές και αν μας είχαν ξαναδεί.

«Α», αναφώνησε ελαφρώς αναστατωμένη. *Ανόητη*, σκέφτηκε από μέσα της, *θα μπορούσε να είναι γιος σου*. «Γεια σου Έντουαρντ. Τι μπορώ να κάνω για σένα;» Οι βλεφαρίδες της πετάρισαν πίσω από τα χοντρά γυαλιά της.

Ήταν λίγο αμήχανο, αλλά ήξερα να γίνομαι γοητευτικός όταν ήθελα. Ήταν εύκολο, αφού μπορούσα να καταλάβω αμέσως πώς εκλάμβαναν οι άλλοι κάθε τόνο ή χειρονομία μου.

Έσκυψα προς τα εμπρός και την κοίταξα με νόημα, σαν να κοιτούσα στα καστανά, αβαθή της μάτια. Οι σκέψεις της είχαν ήδη γίνει κουβάρι. Θα ήταν εύκολο.

«Αναρωτιόμουν αν μπορούσατε να με βοηθήσετε με το πρόγραμμά μου;» είπα με την πιο απαλή φωνή που έπαιρνα όταν δεν ήθελα να τρομάξω κάποιον.

Άκουσα τον χτύπο της καρδιάς της να επιταχύνεται.

«Φυσικά, Έντουαρντ. Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;» *Είναι πολύ νέος, πολύ νέος*, επαναλάμβανε στον εαυτό της. Έκανε λάθος, φυσικά. Ήμουν πιο γέρος από τον παππού της.

«Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να φύγω από το μάθημα της Βιολογίας και να πάω σε κάποιο πιο δύσκολο μάθημα. Μήπως στη Φυσική;»

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τον κύριο Μπάνερ, Έντουαρντ;»

«Όχι, όχι, απλώς τα έχω ήδη κάνει αυτά τα μαθήματα...»

«Σ' εκείνο το σχολείο στο οποίο πηγαίνατε στην Αλάσκα. Μάλιστα». Τα λεπτά της χείλη τεντώθηκαν καθώς το σκεφτόταν. *Θα έπρεπε να είναι όλοι τους ήδη στο κολέγιο. Έχω ακούσει τους καθηγητές που παραπονιούνται. Άριστα σε όλα, δεν κομπιάζουν ποτέ πριν απαντήσουν, δεν έχουν κάνει ποτέ λάθος σε τεστ – λες και έχουν βρει τρόπο να αντιγράφουν παντού. Ο κύριος Βάρνερ θα προτιμούσε να πιστεύει ότι αντιγράφουν στην Τριγωνομετρία παρά ότι κάποιος μαθητής είναι πιο έξυπνος από αυτόν. Βάζω στοίχημα ότι τους βοηθάει στο σπίτι η μητέρα τους...* «Βασικά, Έντουαρντ, η Φυσική είναι γεμάτη. Ο κύριος Μπάνερ δε θέλει να έχει πάνω από είκοσι πέντε άτομα στην τάξη...»

«Δε θα κάνω καθόλου φασαρία».

Όχι βέβαια. *Είσαι ένας τέλειος Κάλεν*. «Το ξέρω, Έντουαρντ. Αλλά δεν υπάρχουν αρκετές θέσεις ήδη...»

«Μήπως τότε μπορώ να αφήσω τελείως αυτό το μάθημα; Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω αυτή την ώρα για διάβασμα».

«Να αφήσεις τη Βιολογία;» Έμεινε με ανοιχτό το στόμα. *Τρελός είναι; Πόσο δύσκολο είναι να κάνεις ένα μάθημα που έχει ξανακάνει; Πρέπει να έχει κάποιο θέμα με τον κύριο Μπάνερ.* «Δε θα έχεις αρκετές μονάδες για την αποφοίτηση».

«Θα μαζέψω περισσότερες του χρόνου».

«Ίσως καλύτερα να το συζητήσεις με τους γονείς σου πρώτα».

Πίσω μου άνοιξε η πόρτα αλλά, όποιος και αν ήταν, δε σκεφτόταν εμένα, οπότε το αγνόησα και συγκεντρώθηκα στην κυρία Κόουντ. Έσκηψα ελάχιστα πιο μπροστά και κοίταξα πιο έντονα στα μάτια της. Αυτό θα έπιανε καλύτερα, αν ήταν χρυσά σήμερα αντί για μαύρα. Το σκοτάδι πάντα τρώμαζε τους ανθρώπους, όπως και θα έπρεπε άλλωστε.

Το ύφος μου την μπέρδεψε. Η γυναίκα τινάχτηκε προς τα πίσω με ανάμεικτα συναισθήματα.

«Σας παρακαλώ, κυρία Κόουπ», μουρμούρισα με φωνή βελούδινη και πειστική και η στιγμιαία της αποστροφή μαλάκωσε. «Δε θα μπορούσα να πάω σε κάποιο άλλο μάθημα; Σίγουρα θα υπάρχει κάπου κάποια κενή θέση. Η Βιολογία της έκτης ώρας σίγουρα δεν μπορεί να είναι η μοναδική επιλογή...»

Της χαμογέλασα, προσέχοντας να μην της δείξω τα δόντια μου, κάτι που θα την τρόμαζε ξανά, και άφησα την έκφρασή μου να μαλακώσει τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου.

Η καρδιά της χτύπησε ακόμα πιο δυνατά. *Είναι πολύ νέος*, υπενθύμισε στον εαυτό της. «Καλά, ίσως να μπορούσα να μιλήσω στον Μπομπ, ε... τον κύριο Μπάνερ. Θα δω αν...»

Χρειάστηκε μόνο ένα δευτερόλεπτο για να αλλάξουν όλα: η ατμόσφαιρα στην αίθουσα, η αποστολή μου, ο λόγος για τον οποίο έσκυβα προς την κοκκινομάλλα γυναίκα... κάτι που έκανα για έναν λόγο γινόταν τώρα για έναν τελείως διαφορετικό.

Χρειάστηκε μόνο ένα δευτερόλεπτο για να μπει στο δωμάτιο η Σαμάνθα Ουέλς, να βάλει ένα προχειρογραμμένο σημείωμα στο καλαθάκι δίπλα στην είσοδο και να βγει ξανά έξω, βιαστική για να φύγει από το σχολείο. Ένα ξαφνικό ρεύμα αέρα ήρθε προς το μέρος μου από την ανοιχτή πόρτα και συνειδητοποίησα γιατί το άτομο που είχε μπει προηγουμένως δε με είχε απασχολήσει με τη σκέψη της.

Γύρισα, αν και δεν ήταν απαραίτητο, για να βεβαιωθώ.

Η Μπέλα Σουάν στεκόταν με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, κρατώντας στο χέρι της ένα χαρτί. Τα μάτια της γούρλωσαν ακόμα περισσότερο καθώς αντιλήφθηκε το αγριεμένο, απάνθρωπο βλέμμα μου.

Η μυρωδιά του αίματός της γέμισε κάθε μόριο του αέρα στο μικροσκοπικό δωμάτιο. Ένα κάψιμο απλώθηκε στον λαιμό μου.

Το τέρας με αγριοκοίταζε και πάλι από τον καθρέφτη των ματιών της, μια διαβολική μάσκα.

Το χέρι μου δίστασε στον αέρα, πάνω από τον πάγκο της γραμματείας. Δε χρειαζόταν καν να γυρίσω να κοιτάξω για να χτυπήσω το κεφάλι της κυρία Κόουπ πάνω στον πάγκο αρκετά δυνατά

ώστε να τη σκοτώσω. Δυο ζωές αντί για είκοσι. Δίκαιη ανταλλαγή.

Το τέρας περιμένε ανυπόμονα, πεινασμένα, να το κάνω.

Αλλά υπήρχε πάντα επιλογή – *πρέπει να υπήρχε*.

Σταμάτησα την κίνηση των πνευμόνων μου και έφερα μπροστά μου το πρόσωπο του Κάρολαϊλ. Γύρισα για να κοιτάξω την κυρία Κόουντ και άκουσα την εσωτερική της έκπληξη για την αλλαγή της έκφρασής μου. Ζάρωσε μακριά μου αλλά ο φόβος της δεν μπορούσε να εκφραστεί με λέξεις.

Χρησιμοποιώντας όλο τον αυτοέλεγχο που είχα καταφέρει στις δεκαετίες αυταπάρνης, έκανα τη φωνή μου λεία και απαλή. Είχε μείνει ίσα ίσα λίγος αέρας στα πνευμόνια μου για να καταφέρω να ψελλίσω βιαστικά αυτές τις λέξεις.

«Δεν πειράζει τότε, καταλαβαίνω ότι δε γίνεται. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας».

Έκανα μεταβολή και έφυγα τρέχοντας από το δωμάτιο, προσπαθώντας να μη νιώσω τη ζεστή θερμότητα του αίματος της κοπέλας καθώς πέρασα ελάχιστα εκατοστά δίπλα της.

Δε σταμάτησα παρά μόνο όταν μπήκα στο αμάξι μου, περπατώντας υπερβολικά γρήγορα μέχρι να φτάσω εκεί. Οι περισσότεροι μαθητές είχαν ήδη φύγει, οπότε δεν υπήρχαν και πολλοί μάρτυρες. Άκουσα έναν τελειόφοιτο, τον Ντι Τζέι Γκάρρετ, να με παρακολουθεί αλλά μετά να αδιαφορεί...

Καλά, από πού ξεφύτρωσε ο Κάλεν; Λες και εμφανίστηκε από το πουθενά... Άντε πάλι η υπερβολική μου φαντασία. Η μαμά λέει πάντα...

Όταν μπήκα στο Βόλβο μου, οι άλλοι ήταν ήδη εκεί. Προσπάθησα να ελέγξω την αναπνοή μου αλλά ρουφούσα τον καθαρό αέρα σαν να πνιγόμουν.

«Έντουαρντ;» είπε η Άλις έντρομη.

Απλώς κούνησα το κεφάλι μου.

«Τι στο καλό σ' έπιασε;» απαίτησε να μάθει ο Έμετ, αφηρημένος για μια στιγμή από το γεγονός ότι ο Τζάσπερ δεν είχε διάθεση για τη ρεβάνς τους.

Αντί να απαντήσω, έβαλα όπισθεν στο αμάξι. Έπρεπε να φύγω από αυτό το πάρκινγκ πριν με ακολουθήσει κι εκεί η Μπέλα Σουάν. Η προσωπική μου δαίμονας που με βασάνιζε... έκανα

όπισθεν και επιτάχυνα. Έπιασα τα σαράντα πριν καν βγω από το πάρκινγκ. Στον δρόμο πάτησα τα εβδομήντα πριν καν φτάσου-
με στη στροφή.

Χωρίς να κοιτάξω, ήξερα ότι ο Έμετ, η Ρόζαλι και ο Τζάσπερ είχαν όλοι γυρίσει και κοιτούσαν την Άλις. Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. Δεν μπορούσε να δει τι είχε συμβεί στο παρελθόν, μόνο το μέλλον.

Τώρα κοίταξε στο μέλλον μου. Είδαμε και οι δύο τι θα συνέβαινε και ξαφνιαστήκαμε εξίσου.

«Θα φύγεις;» ψιθύρισε.

Οι άλλοι τώρα κοιτούσαν εμένα.

«Θα φύγω;» γρύλισα μέσα από σφιγμένα δόντια.

Τότε το είδε, καθώς η αποφασιστικότητά μου λύγισε και μια άλλη επιλογή οδήγησε το μέλλον μου σε μια πιο σκοτεινή κατεύθυνση.

«Α».

Η Μπέλα Σουάν, νεκρή. Τα μάτια μου γυάλιζαν πορφυρά από το φρέσκο αίμα. Το κυνηγητό που θα γινόταν μετά. Τον χρόνο που θα περιμέναμε προσεκτικά να περάσει για να φύγουμε από το Φορξ και να αρχίσουμε ξανά από την αρχή...

«Α», ξαναείπε. Η εικόνα έγινε πιο συγκεκριμένη. Είδα πρώτη φορά το εσωτερικό του σπιτιού του διοικητή Σουάν, είδα την Μπέλα σε μια μικρή κουζίνα με κίτρινα ντουλάπια με την πλάτη της γυρισμένη, καθώς εγώ κρυβόμουν στις σκιές, αφήνοντας το άρωμά της να με παρασύρει...

«Σταμάτα!» βόγκηξα, γιατί δεν άντεχα άλλο.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε.

Το τέρας υποχώρησε.

Και η εικόνα στο μυαλό της άλλαξε πάλι. Μια άδεια λεωφόρος τη νύχτα, τα δέντρα δίπλα σκεπασμένα με χιόνι, να περνάνε δεξιά κι αριστερά με σχεδόν διακόσια χιλιόμετρα την ώρα.

«Θα μου λείψεις», είπε. «Ακόμα και αν φύγεις για λίγο».

Ο Έμετ και η Ρόζαλι αντάλλαξαν μια ματιά γεμάτη νόημα.

Είχαμε φτάσει σχεδόν στη στροφή για το μακρύ δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι μας.

«Αφησέ μας εδώ», είπε η Άλις. «Καλύτερα να το πεις μόνος σου στον Κάρλαϊλ».

Έγνεψα καταφατικά και το αμάξι σταμάτησε απότομα με ένα τσίριγμα από τα λάστιχα.

Ο Έμετ, η Ρόζαλι και ο Τζάσπερ βγήκαν σιωπηλοί. Θα ζητούσαν από την Άλις να τους εξηγήσει αργότερα. Η Άλις άγγιξε τον ώμο μου.

«Θα κάνεις το σωστό», μουρμούρισε. Αυτή τη φορά δεν ήταν όραμα αλλά εντολή. «Είναι η μόνη οικογένεια που έχει ο Τσάρλι Σουάν. Θα είναι σαν να σκοτώνεις τον ίδιο».

«Ναι», είπα, συμφωνώντας μόνο με την τελευταία πρόταση.

Βγήκε από το αμάξι για να πάει με τους άλλους, με φρύδια σμιχτά από ανησυχία. Χάθηκαν μέσα στο δάσος πριν καν προλάβω να στρίψω το αυτοκίνητο.

Ήξερα ότι τα οράματα στο μυαλό της Άλις θα εναλλάσσονταν από το φως στο σκοτάδι σαν ντισκόμπαλα καθώς οδηγούσα προς το Φορκς με ενενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Δεν ήμουν σίγουρος για το πού πήγαινα. Να αποχαιρετήσω τον πατέρα μου; Ή για να συναντήσω το τέρας μέσα μου; Ο δρόμος κυλούσε σαν νερό κάτω από τα λάστιχα του αυτοκινήτου μου.

ΕΙΧΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΠΟΣΟ ΦΥΣΙΚΟ ΘΑ ΗΤΑΝ ΝΑ ΕΡΩΤΕΥΤΩ ΤΗΝ ΜΠΕΛΑ. Θα ήταν τόσο φυσικό σαν μια ελεύθερη πτώση: αβίαστο. Το να μην επιτρέπω στον εαυτό μου να την ερωτευτεί ήταν το ακριβώς αντίθετο της πτώσης: ήταν σαν να σκαρφαλώνω σε έναν γκρεμό, βάζοντας το ένα χέρι μετά το άλλο με κόπο, μια πράξη τόσο εξουθενωτική λες και είχα μόνο τη δύναμη ενός θνητού.

Όταν ο Έντουαρντ Κάλεν γνώρισε την Μπέλα Σουάν στο ΛΥΚΟΦΩΣ, γεννήθηκε μια θρυλική αγάπη. Μέχρι τώρα όμως, οι αναγνώστες είχαν ακούσει μόνο την πλευρά της Μπέλα. Επιτέλους, μπορούν να ζήσουν και την εκδοχή του Έντουαρντ.

Στον ΗΛΙΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ, η Στέφενι Μάιερ μας μεταφέρει ξανά στον κόσμο που γοήτευσε εκατομμύρια αναγνώστες και μας χαρίζει ένα επικό μυθιστόρημα για την αβάσταχτη απόλαυση και τις ολέθριες συνέπειες της αθάνατης αγάπης.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24736